

za Mandžurce baje sveti grič Čan-Kufeng — so poslali Rusi v zadnjih dneh iz Sisi- na na severovzhodni obali Koreje v Vla- divostok 50.000 vojakov vseh vrst, zlasti pa motorizirane oddelke. Na vzhodni meji Mandžurije med Nikolskom in reko Usuri utrjujejo sovjeti svoje postojanke. Skup- no število ruskih čet v okolici Vladivostoka znaša sto tisoč vojakov. Vzhodno od

Bajkalskega jezera so sovjeti zbrali 20 di- vizij s 400.000 vojniki. Istočasno so ojačili letalstvo in pomorsko oporišče v Vladi- vostoku. Tam je sedaj 400 letal in vodnih letal ter 20.000 vojakov na bojnih ladjah. Na ozemlja, odkoder so sovjeti pognali ko- rejske kmete, so naselili 50.000 bivših rdečih vojakov kot poljedelce in grani- čarje.

Novice iz španske državljanske vojne

Manjši uspehi nacionalistov

V prvi polovici minulega tedna so izvo- jevale Francove čete le manjše uspehe. V zapadnem odseku saguntskega bojišča so zavzele vasi: Ragado, Puble, Renozo, Ca- rupas in San Vincente. Imenovana naselja so važne vojaške postojanke. Radi teh za- sedb je pretrgana cesta med Montaneroza in Saudielom. Pri sicer bolj počasnem pro- diranju pa so zajeli nacionalisti več tisoč rdečih, v letalski bitki blizu Sagunta so sestrelili štiri sovražna letala in bombar- dirali so valencijsko luko, kjer je bil zadet

angleški parnik »Kentland«, na katerem je bilo ubitih osem mornarjev in je bilo več ranjenih.

Vedno bliže proti Saguntu

Po cesti od Teruela proti Saguntu so pro- drli nacionalisti do 21. julija 80 km daleč in so bili ta dan oddaljeni od mesta 40 km. Razdalja od Nulesa, ki je že v rokah na- cionalistov, do Sagunta, znaša 20 km. Vsak čas bo padlo v roke Francovih čet mestece Segorba, ki je zadnja rdeča postojanka v pokrajini Castellon.

Slika od čet generala Franca zaseocene Španije kmalu po Leridnu vstaje nacionalistov (na levi) in po dveh letih državljanske vojne (na desni).

Japonsko-kitajska vojna

Kitajci prešli v napad

Nepričakovano so zbrali Kitajci ob obeh bregih reke Jangcej močne oddelke, kateri so prešli 19. julija v napad. Ofenzivo je pripravilo kitajsko topništvo s šesturnim obstreljevanjem japonskih postojank. Po topniški pripravi se je razvila velika bitka za Linghseking, ki je 15 km vzhodno od Hankova. Kitajska divizija je zavzela to mesto z naskokom v dveh urah. Istočasno so drugi kitajski oddelki preprodili Japonce iz Pengceja in Hsianga. Nenadno in na več mestih uspešno pričeto ofenzivo so sku- šali Japonci zavreči z velikim napadom na

Kiukiang, ki je pa doživel popoln polom. Tudi v severnem delu pokrajine Anhvej so začeli Kitajci ogrožati japonske postojanke pri Kaočiu. Kitajski četniki so pričeli z vso besnostjo napadati v srednjem Šantungu, kjer so navalili od vseh strani na mestece Tajun, katerega so Japonci komaj in ko- maj obdržali. S pehoto in topništvom se je odlikovalo zadnje dni tudi kitajsko letal- stvo. Kitajska letala so potopila v zadnjem času 21 japonskih vojnih ladij ter so na- daljnjih 19 poškodovala do nerabnosti. Da- lje so potopila kitajska letala 19. julija še štiri japonske topničarke in monitorje.

Po katoliškem svetu

Hvala katoliške cerkve. Poslanik Zedinje- nih držav Severne Amerike v Berlinu Hugh Wilson, po svoji veri protestant, je izdal knjigo, v kateri opisuje svoje izkušnje v Franciji, Portugalski, Guatemali, Chile-u, bivši Avstro-Ogrski, Švicarski in Nemčiji. V tej knjigi spominov daje katoliški cerkvi to-le spričevanje: »Nisem katoličan, pa sem začel o katoliški cerkvi nekega dne resno razmišljati. Razmišljal sem o njeni življenjski sili in njeni odliki, da živi kot neporušna ustanova. Že kot zgodovinski

spomenik zavzema edinstveno mesto v za- padni kulturi. Ohranila je rimsko pravo v njegovi originalni obliki. Skozi srednji vek je ohranila klasično izobrazbo in nadalje- vala izročilo Rima. Spretna, toda nespren- menljiva diplomatinja, pa čvrsta v svojih načelih je preživela zlom kraljestev, imperi- jev in demokracij. Ona je ostala to, kar je bila pred stoletji, ona je edina sila na za- padu, ki se ji izven narodnih mej poklanja poslušnost. Ona je sila, s katero morajo računati vodeči državniki. Razmišljal sem

o lepoti cerkve: o slikah na steklu v Char- tresu, o stolnih cerkvah v Reimsu, Milanu in drugod. Tudi v najbolj oddaljenih va- seh se ljudje trudijo z vso ljubeznijo, da bi napravili svojo cerkev čim lepšo. Razmiš- ljal sem o tem, kako je cerkev pristopna svojemu ljudstvu; razmišljal o njeni izred- ni spretnosti, da bo vsem vse. Sklicuje se na kmeta, pa tudi na izobraženca; njen klic je različen po sredstvih, po bistvu pa enak. Izobražencu nudi cerkev umirjenje v dvo- mu in boju, gotovost in avtoriteto kenčne odločbe, ki stori borbo v vesti prazno in nepotrebno. Cerkev je vsem vse. V spoved- nici odstranja duhovnik vsako ljudsko za- blodo. Ker katoliška cerkev razume biti preprosta s preprostimi, predstavlja za mi- lijone neizrečeno dobrino. Srečen tisti, ki je v njej rojen.«

Vera se ne da zatreti. Če bi to bilo mogo- če, bi ruski boljševiki to že davno dosegli. Vendar pa ne morejo, čeprav to ne samo želijo, marveč z vsemi sredstvi poskušajo. V Moskvi je bilo 1917. leta 1624 cerkva, danes jih je samo 20. Kljub vsej brezbož- niški agitaciji so te cerkve pri vsaki božji službi prenapolnjene. Ljudje prihajajo že cele ure — lep zgled za naše vernike — pred začetkom božje službe. Ker ni v cerkvi dovolj prostora, jih na stotine ostaja zunaj, da vsaj slišijo duhovnove besede. To kajpada boljševiškim kolovodjem ni po volji, zato pošiljajo tajno državno policijo, da aretira nekaj vernikov, predvsem du- hovníka. Tudi mladine ne morejo povsem oropati njihove vere. Nedavno je v Kievu povzročila zveza bojujočih se brezbožnikov preiskavo šolske mladine. Pri tej preiskavi se je ugotovilo, da je imelo od 870 dečkov 600 — torej okoli 75 odstotkov — pri sebi križe na prsih ali svete podobice. Kjer ni nobene cerkve, si ljudje pomagajo na raz- lične načine. Tako so v neki vasi blizu Kie- va boljševiki zaprli zadnjo cerkev v vsej okolici. Neki duhovnik, ki je ostal med ver- niki, opravlja tajno božjo službo v starem, propadajočem skednju. Ker mu je prepo- vedan dostop na pokopališče, vrši ta du- hovník »pokop na daljavo«. K njemu nam- reč prinesejo kak del mrličeve obleke, ki jo blagoslovi in ki jo potem položijo v krsto, ali pa nekaj zemlje iz groba, ki jo blago- slovi in katero potem vržejo na krsto raj- nega. Ker ne sme duhovnik izvršiti poro- ke, mu pošljejo prstane, da jih cerkveno blagoslovi. To potem velja kot »cerkvena poroka na daljavo«. Če v kakšnem kraju zaprejo zadnjo cerkev, gre duhovnik na pot. Potuje iz kraja v kraj in povsod pri- diguje: v gozdu, na polju, v hišah, hlevih itd. Ubogi so ti duhovniki, brez vsakih sredstev, oblečeni v raztrgano obleko, ble-

di in lačni. S seboj nosijo kot veliko dragocenost sv. pismo. Ljudje jih prijazno sprejemajo in radi poslušajo. Gorje pa, če

takega duhovnika zaloti boljševiški špijon; njegovo nadaljnje življenje se razvija v zaporu ali v pregnanstvu.

Kmetje in Maistrovi borci na proslavi v Mariboru

Zastopstvo kmečkega stanu

Veličastne proslave v Mariboru dne 14. avgusta bi ne bile popolne, če bi se pri tem ne prikazalo pravo kmečko življenje. Saj je pa tudi kmečki stan bil glavni nosilec svobode in tisti neusahljivi vir, iz katerega so prihajali borci za osvobodjenje.

Za častno zastopstvo kmečkega stanu na prireditvah dne 14. avgusta je preskrbela Zveza absolventov kmetijskih šol, okrožja Maribor. Kmečka skupina se začena z napisom: »Slovenec, tvoja zemlja je zdrava!« Za napisom bo sledil voz z lipo, pod katero bodo prepevali fantje narodne pesmi. Nato se bodo razvijale štiri skupine, ki bodo predstavljale kmečko delo (na vozovih) v posameznih letnih časih: spomladi, v poletju, v jeseni in v zimi. Zaključek bo tvorilo prleško gostovanje na vozovih, katere je oskrbela ormoška podružnica ZAKS.

Popoldne nas bodo pa prijazni Prieki povabili na svoje pristno gostovanje na veseličnem prostoru v vojašnici kralja Petra I. Kdor še ne ve, kako se jutra dela in kako je treba ravnati, ko pridejo po sneho, naj pride popoldne na veselični prostor!

Iz kratko opisanega vidimo, da bo kmečki stan na proslavah kar moč častno zastopan. Da bo pa to zastopstvo najčastnejše, se naj vsak kmečki človek, ki pride 14. avgusta v Maribor na proslavo, poda na naše zbirališče na sejmišču (pri mestni klavnici), da pomaga pri organizaciji našega kmečkega dela sprevoda. Naj vsakdo po svojih močeh pripomore, da bo naša skupina čim lepša!

Kmetje! Vaše mesto je 14. avgusta pri kmečki skupini! V drugih organiziranih skupinah itak ne boste mogli nastopati. Če ste pa že enkrat v Mariboru, pojdite tja, kjer je vaše mesto, kajti tudi drugi stanovi bodo nastopali složno in organizirano. Skrbite torej, da bo kmečka skupina najlepša in najštevilnejša, kakor je tudi kmečki stan največji.

*

Vsem Maistrovim borcem na deželi!

V dneh 13. in 14. avgusta se bo v Mariboru proslavila 20 letnica naše osvoboditve izpod avstrijske podložnosti in našega zedinjenja z brati Hrvati in Srbi v toliko zaželeno Jugoslavijo. Za nas Maistrove borce, katerih je največ med kmeti po deželi, bo to velik praznik, saj nam vzbuja ponosne spomine, da smo pred 20 leti, ko je bila usoda našega Maribora in Dravske doline ter Slovenskih goric še zelo negotova, prostovoljno in uspešno pomagali nepozabnemu generalu Maistru, da se je polastil Maribora in s tem vse Spodnje Štajerske, da je mogel v onih prevratnih časih ohraniti red in mir ter da je zasedel sedanjo severno mejo. Njega žalibog nimamo več, da bi nas povedel — kakor takrat v boj — sedaj k veličastni proslavi.

Tovariši, smatrajte za svojo dolžnost, da pridete vsaj v nedeljo, 14. avgusta, v Maribor. Vse podrobnosti boste našli v dnevnem časopisju. Za marsikoga bo to po 20 letih morda prvi sestanek, da pregledamo svoje razredčene vrste, se spomnimo rajnih tovarišev, pa tudi se zamislimo, kakšna je po 20 letih ona zgradba, ki smo jo s tolikim trudom in upom pomagali postaviti.

širil z največjim uspehom po vseh župnijah, na katerih je pastiroval.

Slovo dveh jubilarjev od dela. V Katoliški tiskarni in knjigarni v Ljubljani sta stopila zadnje dni v zasluženi pokoj dva gospoda, katera sta si pridobila v podjetjih skozi desetletja neumornega dela velike zasluge. Gre za ravnatelja uprave »Slovenca« g. Ivana Rakovec, kateri je vztrajal na zaupanem mu odgovornosti polnem mestu 42 let. Drugi jubilar pa je vodja »Jugoslovanske knjigarnice« ravnatelj Ivan Mesar, ki je vodil knjigarno 48 let. Osebe obah podjetij se je ganljivo poslovilo od svojih šefov.

Nesreče

Smrtno povožen od avtomobila. 20. julija zvečer se je zgodila v Št. Ilju v Slov. goricah pred gostilno Bauman prometna nesreča, katera je zahtevala življenje očeta šestih otrok. Sadni trgovec Srečko Kranjc iz Pesnice se je mudil omenjenega dne z avtomobilom v Št. Ilju in se je vračal na večer proti domu. V trenutku, ko se je peljal skozi Št. Ilj, je zavil na kolesu z občinske ceste na državno 49 letni Franc Friedl, zidarski polir iz Poličke vasi. Kranjc je opazil kolesarja prepozno, da bi bil zaustavil avto, katerega je sam šofiral. Sicer je zaokrenil vozilo na stran, a je zadel Friedl od strani v avto tako, da ga je vrglo nekaj metrov na stran in je obležal

mrtev s prebito lobanjo in z notranjimi poškodbami. Truplo smrtno ponesrečenega so prenesli v mrtvašnico. Friedl je bil zaposlen v zadnjem času s prenavljanjem gostilniških prostorov pri Baumanu in zapušča vdovo s šestimi otroki.

Dve smrti žrtvi strele. Na Dravskem polju v Prepolah je udarila strela v hišo posestnice Barbare Žunkovič. Zadel je 16 letno hčerko Matildo, katera je obležala pri priči mrtva. — Pri Mali Nedelji je uredilo med nevihto v hruško poleg hiše. S hruške je odskočila strela v dimnik in od tam v hišo. Sredi sobe je udarila v 45 letno gospodinjo Terezijo Karba, katera je stala poleg moža med otroki. Zena je bila koj mrtva, mož je oglušel, otroci so ostali nepoškodovani. Karbova zapušča moža in šest otrok.

Kolesarja trčila. Zadnje sredo popoldne se je vračal na kolesu proti Dogošam pri Mariboru 24 letni tovarniški delavec Štefan Strmšek. Na povratu je zadel tako nesrečno v drugega kolesarja, da so ga prepeljali v mariborsko bolnišnico z zlomljeno desno nogo in s hudo poškodbo na glavi.

Nesreča motociklista. Franc Petrovič, 28 letni mehanik, je padel na ovinku med Turniščem in Št. Vidom pri Ptujju z motornim kolesom v obcestni jarek. Petrovič je dobil pri padcu hude notranje poškodbe, njegovemu sovozaču se ni zgodilo nič hudega.

Huda poškodba zaradi padca s skednja. Egidij Praprotnik, 50 letni posestnik iz Bukovelj pri Konjicah, je padel s skednja in je obležal s hudo poškodbo na glavi. Praprotnika so oddali v celjsko bolnišnico.

Avto in motorno kolo trčila. V Kamniku sta trčila na križišču cest pred Rode-tovo hišo osebni avto Antona Kregarja iz Kamnika in lesni trgovec Lenassi, kateri se je peljal na motornem kolesu. Lenassija je vrglo s kolesa in si je zlomil pri padcu levo nogo, povrh pa si je še razbil motor. Poškodovanega so prepeljali v ljubljansko bolnišnico.

Huda prometna nesreča. Z Rakeka je vozil šofer tvrdke Verderber iz Kočevja proti Preski les, nazaj pa lesne odpadke in žagovino. Med vožnjo se je avto nenadoma pokvaril in se štirikrat prevrnil. Iz kabine je pognalo na cesto šoferja Urbana Hrovata, kateremu je zmečkalo nogo v stopalu. Vozniku Antonu Pojetu je stisnilo desno roko tako, da so mu jo morali odrezati, sovoznik Rihard Grünsach je dobil notranje poškodbe, le delavec Jože Mahar je ostal po naključju nepoškodovan. Škoda na avtomobilu znaša 30.000 din.

Velika požarna nesreča pri Varaždinu. Huda požarna nesreča je doletela vas Kolarec pri Varaždinu. Kmet je streljal iz stare puške na golobe. V puškino cev je pritrdil šibre s konopljo. Konoplja se je pri izstrelku vnela, priletela na streho in zanelila ogenj. Zgorelo je 23 stanovanjskih hiš ter 115 gospodarskih poslopij. Ob streho je 106 ljudi. Škoda znaša 1.200.000 din.

Huda potresna nesreča na Grškem. Dne 20. julija ob 2.15 v noči je zadel huda potresna nesreča Grčijo. Najbolj sta trpeli pokrajina Atika in pa otok Evbeja. Že prvi potresni sunek je v prestolnem mestu Atene zbudil vse prebivalce, ki so pobegnili iz hiš. V Atenah je trajal potres 15 sekund. Nesreča ni zahtevala človeških žrtev, pač pa je popokalo nekaj zidov in

Novice

Osebne vesti

Srebrni mašniški jubilej. Ob priliki nove sv. maše na Bučah zadnje nedelje je obhajal srebrni mašniški jubilej tamošnji g. župnik Miloš Turk. Jubilar se je rodil leta 1888 na Pilštajnu. Gimnazijo je končal v Celju, bogoslovje v Mariboru. Kaplan je postal ob izbruhu vojne pri Sv. Petru pod Sv. gorami. Kmalu po prevratu je prišel za nekaj časa za kaplana v Šmarje pri Jelšah, od koder so ga poslali najprej za provizorja na Buče, kjer je ostal za župnika. G. Turk se je veselil največje priljubljenosti povsod, kjer je služboval. Z vsemi močmi je bil na delu v cerkvi in izven nje pa v prosvetnih in gospodarskih organizacijah. Očeta svoje župnije se je izkazal zadnje leto, ko je pobila toča 26. julija spodnje kraje in je bila najhuje prizadeta bučka fara. G. Turk je znal potrkati na razna vrata, odprla so se usmiljena srca in z neutrudljivim delom je dosegel toliko, da je obvaroval lansko zimo krajevno bajno-lepe Buče pred stradanjem. G. Miloš bi se bil že lahko večkrat preselil iz malih Buč na kako večjo župnijo, a je v svoji skromnosti in res pravi ljubezni do Bučanov še danes prepričan, da je poklican od Boga samo za Buče, kjer se veseli popolne vdanosti dobrih faranov, s katerimi po očetovsko deli veselje in bridkosti. Delavnemu in dobremu g. jubilarju iskreno čestita »Slov. gospodar«, katerega je